

Om Th. № 3 a

78

N y e s t e

S k i l d e r i e a f K i o b e n h a v n.

G e m o g t y v e n d e A a r g a n g. N o. 7.

Udgivet og redigeret af Fr. Thaarup, Etatsraad.

Forsendes, ifølge Kongel. allernaadigst Tilladelse, med Breopsterne.

T i r s d a g e n d e n 22 J a n u a r i 1828.

E t P a r O r d m e d H e n s y n t i l d e t C h r i s t u s - B i l l e d e , s o m s i g e s a t s k u l l e o p s t i l l e s v e d A l t e r e t i v o r F r u e K i r k e .

Da Morten Luther havde reist det aandelige Banner mod Forbryderne af den christelige Kirke, blevé mange ved dette Syn saa forvirrede i Hovedet, at de meente, Timen var kommet, da bet reent aandelige skulde fremtræde, og Sandseverdenen at træde tilbage i Alt, hvad angik Tilbedelsen. Det var saadant Menen der gjorde, at en Carlstadt og Konsorter brøde ind i Wittenberger-Kirken, og nedreve sjældigen alle Kunstsens sjænneste Værker; glemmende, at eet er det, at forherlige en Begivenhed ved en Kunstforestilling, for derved at vække dyrebare Minder; et andet at ville binde Aanden til Tilbedelsen ved Fremstillingen af religiøse Gjenstande. Over det sidste bør den christelige Kirke lyse sit Anathema! — I Tidens Gang har denne Sag tagen en forskjellig Retning i

den protestantiske Kirke. Det henrundne Varhundrede, der troede med fuldkommen Bisched at have afgjort, at Philosophien skulde være Hovedhjørnestenen for Christendommen, troede ogsaa med Hessyn til den udvortes Gudsdyrkelse at have grebet det Rigtige. Alt skulde være Aand, og, skjont det Sandelige stak temmelig sterkt frem i mangen Philosophs Liv, blev dog Resultatet, at al Ceremonie og al sandelig Indvirkning til Fromheds Oplivelse hos Mennesket skulde bandlyses af vore Kirker. Heraf fulgte, at alle Kirker, som enten blevé ny opbyggede, eller hos hvilke der kunde gjøres fornøden Forandrings, blevé indrettede saaledes, at enhver Gjenstand, der tog Hensyn til Gudsdyrkelsen, og ei agtedes absolut nødvendig, selv historiske Monumenter, bortsfjernedes fra Kirken. Dog — nu synes det igjen, at man har fattet det rette Forhold imellem det aandelige og sandelige; man synes at forstaae, at gjennem Legemet bør Aandens Liv gives Noering. Man finder det ei mere urigtigt, men endogsaa passende, at Kirken eier værdige Ceremonier; at den smykkes med Kunstmærker,

her betegne Handlinger af Habenbaringens historiske Deel. Dette Princip synes man ogsaa at følge for vor Frue Kirke i dens nye Skikkelse. Imidlertid siges der, at ved Alteret skal opstilles et Christusbillede. Forudsat, at dette er sandt, da maae Unmelderen tilstaae, at denne Idee har vakt hos ham heelt sælsomme Følelser. Et isoleret Christusbillede, hvad er dog dette? En olympisk Jupiter i en saadan Fremstilling, det er forstaaeligt; men et saadant Christusbillede er usforstaaeligt. Christus er en historisk Person, men ogsaa en guddommelig Person. Som en historisk Person henhører han under Kunstnernes Forum. Men som saadan kan han kun fremstilles saaledes, at han sees i en menneskelig Handling. Passende ere derfor Fremstillingen af Christus, hvor han f. E. sees at velsigne Bor-nene, at helbrede en Syg og dest. Men, fremstilles han isoleret, uden nogen Hensyn til en eller anden historisk Handling, da er Meningen af denne Fremstilling: Han staaer der som Guds Søn! Men er ikke en saadan Fremstilling et Misbrug af Kunsten? er forargelig for den sande Christen? uværdig for den protestantiske Kirke? Er ei en saadan Fremstilling af Christus et Mis-brug af Kunsten? Guds Søn staaer som et Ideal for den troende Christens Sjæl. Jo renere hans Aand vorder, jo mere han veed at oploste sig til en aandelig Dyrkelse af Gud, desto skjønnere staaer Frelsen for ham; saa skjøn, at han soler Umueligheden af at indeslutte hans Væsen i en død Form. Mon Kunstneren tænkte herpaa, da det blev en Opgave for ham, at danne et isoleret Christusbillede? Visseligen ikke! Thi aldrig vil den sande Kunstner misbruge sin Kunst. Han tænker sig Christus, som en historisk Person; men

det bliver han albrig, naar han fremstilles isoleret. Skulde derfor ikke et saadant Billede i en christelig Kirke blive forargelig? Thi naar den sande Christen i Troe oploster sin Sjæl til sin Forsoner, og hans livsalige Billede svæver for hans Aand, da staer det Menneskebillede for ham, bryder Staven over hans salige Følelser, og bærer hans Aand fra Himlen til Jorden. Det er med en saadan Fremstilling, som med Afbildningen af Gud, der desværre endnu findes i al muelig Krashed paa adskillige Altertavler. Sandeligen, jeg maae ansee en saadan Fremstilling af Christus at være uværdig for den protestantiske Kirke. Har man da ganske glemt Buddet: "Du skal ei gjøre dig noget Billede efter det, som er i Himlen"; — bør den protestantiske Kirke, hvis Maal dog er, at føre dens Medlemmer til en Tilbedelse, der saameget mueligt realiserer Herrens Ord: at tilbede i Aand og Sandhed, ei vogte sig for — man vil ei sige, at indføre Billeddyrkelsen — men at aande paa Billederne, for at forsøge om de faae Liv? Ja! et Liv faae de vel! Kunstnerens Liv, der er paa sit Sted, hvor det historiske fremstilles, eller menneskelige Idealer; — men det har forvildet sig der, hvor Livet, som skal sees, er helligt og evigt.

Onskeligt var det derfor, om Nogen, der vidste fuld Beskrivelse med dette Christusbillede, vilde give fornøden Oplysning derom, at man kunde vide, hvorvidt man engang med sand aandelig Opbyggelse vil kunde nyde Naabemaaltidet ved Alteret i vor Frue Kirke. Thi vel sandt, ved en saadan Handling er det indvortes Menneske Hovedsagen; dog Ørerverdenen har for megen Magt over Mennsket, at man bør troe den kan oversees.